

Órudd í náttúruni:

- Ferðafólkini tveita ikki rusk frá sær - tað gera føroyingarnir

- Eg skilji ikki, hví mann skal taka ein pitsabakka við inn í bilin fyri so blaka hann út í náttúruna, sigur Jóannes Patursson, bóndi í Kirkjubø

Pætur Hjalmar Evensson

Seinastu vikurnar hefur ein av stóru diskursunum í Føroyum verið plastdálking og órudd í náttúruni. Men hvussu er støðan á teimum økjum, har nógv ferðafólk vitja?

Í Kirkjubø er rusk og annað órudd ikki ofta at síggja úti á bøi og vegi. Men tað kemur hóast alt fyri, og tá tað er, eru fólk røsk at rudda upp. Tað sigur Jóannes Patursson, bóndi í Kirkjubø, sum eisini sjálvur plagar at taka tað óruddið upp, sum hann finnur.

- Ferðafólkini kundu ikki funnið uppá tað

Hann ger púra greitt, at nógvu útlendsku ferðafólkini eru sera tilvitað um ikki at órudda.

- Eg tori at leggja høvdið á blokkin og siga, at tað ikki eru útlendingar, sum tveita rusk frá sær í Kirkjubø, sigur Jóannes Patursson, sum hefur tætt samband við tey ferðafólk, sum vitja í Kirkjubø.

- Tað kemur ikki fyri, at eg

síggi ferðafólk leggja nakað eftir sær. Eg trúgvi heldur ikki, at tey yvirhøvur kundu funnið uppá slíkt, sigur hann.

vegin, sigur Jóannes Patursson og tekur dømi um, hvat hann hefur sæð ligið og sløðst á kaiini, á bønnum og við vegkantin.

- Sodavatnsfløskur, øldósir,

Ungir føroyingar blaka pitsabakkar og dósir

Syndararnir eru nevniliga føroyingar sjálvir, hefur bóndin lagt merki til.

- Tá okkurt burturkast sløðist her, so eru tað føroyingar, sum hava tveitt tað frá sær. Talan er serliga um ung fólk, sum koyra biltúrar hendan

sigarettstubbar og tómir pitsabakkar. Eg dugi ikki at skilja, hví man skal taka ein pitsabakka við einari heitari pitsa í við inn í bilin fyri so blaka bakkan út úr bilinum aftur og í náttúruna.

Hann kemur til, at trupulleikin liggur í uppalingini.

- Har má vera okkurt heilt

galið við uppalingini av fólkini í hesum landinum.

Djórini kunnu doyggja

At órudd liggur og sløðist er ikki bara ljótt og óinnbjóðandi; tað kann eisini hava oyðileggjandi avleiðingar fyri djóralív og harvið á virksemd hjá bóndum.

- Plast og glas er vandamikið, tí tað kann standa á lív hjá kríatúrnum. Um slíkt liggur á bønnum og verður sligið við sláimaskinu, verður tað flensað upp í smábitar og endar í ein-

ari ballu. Tað kemur so á fóðurbrettið, og tá kúgvín etur hetta, verður hon kryvd upp innanífrá. Tað sama, er galdandi, tá tað endar í hoynum, sigur Jóannes Patursson stúrandi og samanber við støduna í Noregi:

- Hetta er ein stór avbjóðing í Noregi, har nógvar kýr doyggja av flensaðum óruddi í fóðrinum. Eg veit ikki, hvussu tað er í Føroyum, men tað kemur ivaleyst eisini fyri her, uttan vit vita so nóg um tað.

Bóndi í Saksun:

- Fólk eru ótrúliga røsk at taka upp eftir sær

Trupulleikin við plasti, ruski og øðrum óruddi er sera avmarkaður í Saksun

Saksun er eitt av mest vitjaðu støðunum hjá ferðafólki, ið koma til Føroya. Har er ikki nakar nevnið trupulleiki við óruddi á bøi og vegi, sigur Jóhan Jógvansson, bóndi.

- Tað er sjálvsagt, at okkurt órudd onkuntíð er at finna.

Men tað er minimalt í mun til talið av fólk, sum kemur her. So har vil eg siga, at fólk eru ótrúliga røsk at taka upp eftir sær. Tað er sjáldan, mann sær okkurt, sigur Jóhan Jógvansson.

Ferðafólkini blaka einki

Hann sigur - líka sum bóndin í Kirkjubø - at tá okkurt er at finna, so er tað rusk frá føroyingum.

- Tær hendingaferðir er talan typiskt um ung fólk, sum hava verið úti eitt leygarkvöld

og til dømis hava brent bál, men ikki tikið alt upp eftir sær, sigur Jóhan Jógvansson og tekur í egna barm:

- Ein stórur partur av óruddinum, sum sløðist, eigi eg sjálvur. Størsti syndarin er jú balluplast, sum er ringt at umganga.

Hann leggur aftrat, at tað kundi verið betri viðurskipti við ruskskipanini.

- Ruskspannirnar eru ov fáar í tali, og tí vera tær onkuntíð ov fullar. Tá er vandi fyri, at ruskið kann fúka úr við vindinum. Men tað er sjáldan, hetta kemur fyri, og hetta er lætt at fyrbyggja.